

[Fraenkel.]

tiske Evne: Det ærede Medlem bestrider, at det ved Fremstødet under Krisen i 80erne var det store Hartkorn, der førte an. Og derefter skal han altsaa til Beviset, og saa siger han: Det store Hartkorn forlangte jo Korntold den Gang, saa langt var de virkelig nede, saa dybt kan man synke som Menneske, som Landbruger, at man kræver Korntold. — Men de fik jo ikke Korntold. Følgelig har den Bevisførelse ikke det allerfjerneste paa sig. Det var den tekniske Udvikling, som blev anført af det store Hartkorn, det var den, som sivede ned fra dette og gennem Mellemklassen i Landbruget ned til Underklassen i Landbruget, den Gang Nødvendighedens Tryk blev saa stort, at de maatte frem ad den Vej, det store Hartkorn havde ført an paa. Det er det ærede Medlem ikke i Stand til at bestride, og naar det ærede Medlem ikke er det, skulde han lade være at polemisere paa den Maade, han gør, for det ærede Medlem gør det kun til en Plage for en at polemisere med ham, naar han bruger den Slags Midler. Det ærede Medlem er overhovedet efter min Mening fuldstændig ude af Stand til at give en objektiv Vurdering af noget som helst, saa forfjamsket og saa forfjøllet er han....

Formanden: Det ærede Medlem bruger alt for stærke Udtryk.

Fraenkel: .... af at rende rundt paa Vælgermøder. Jeg beder undskyldte, hvis Udtrykkene er for stærke, jeg har forsøgt at afpasse dem efter Handlingerne, men det skal jeg altsaa afholde mig fra.

Til syvende og sidst stod det ærede Medlem og spørger — naturligvis med Forbavelse —, hvad jeg har ment med denne store Fejl, Synd kaldte jeg det, politisk Dødssynd, som, tør jeg sige, under den nuværende Situation er gjort fra Socialdemokratiets Side derved, at de ikke med fuld Kraft har kastet sig ind i Erhvervspolitikken og ladet alt det andet ligge. Selvfølgelig svarer det ærede Medlem mig, at det er jo netop det, de har gjort. I forrige Samling begyndte de paa det her og fremlagde den Plan, efter hvilken de vilde arbejde. Men atter maa jeg sige til det ærede Medlem: Det, man der har for Øje, er ikke saa meget Erhvervspolitikken som at faa et socialistisk Ferment ind i det nuværende Samfund, hvad dette af Selvfølelsesdrift skal og maa vise fra sig. Det var det, det drejede sig om. Men havde man villet den anden Vej, havde

man virkelig villet afpasse Erhvervspolitikken efter kapitalistiske Samfundsforhold og Samfundssyn, saa havde et æret Medlem — den daværende Statsminister —, ikke staaet heroppe, da der var Mulighed for ham til at springe paa en saadan Politik, som en gammel Kokette, der faar et Tilbud og bilder sig ind, at hun nu er ung igen, og kiger til højre og venstre og siger: Jeg ved ved Gud i Himmelen ikke, hvem jeg skal tage, indtil Tiden igen løber fra hende. Saa havde han sagt: Bordet fanger; nu har I tilbudt noget, og vi gaar med; eller ogsaa havde han sagt: Nej, vi vil først og fremmest den socialistiske Stat, og hvad der kan blive tilbudt af Erhvervs muligheder fra andre Sider, bryder vi os ikke om. Men jeg hævder, at hvis virkelig Socialdemokratiet har den Opfattelse, som kommer til Orde Gang efter Gang, er det i en Situation som den nuværende et politisk Fejlgreb, en politisk Synd mod deres egne ikke at gaa ind i en positiv Erhvervspolitik, som kan accepteres af det Erhvervssamfund, vi lever i; det er en politisk Synd af en Rækkevidde, der nok en Gang vil slaa tilbage. Jeg siger paa ingen Maade dette med Fornøjelse, tværtimod, jeg siger det med Bedrøvelse.

Af Hensyn til Tiden skal jeg hermed slutte.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Den højtærede Finansminister erkendte, at han kun havde paaberaabt sig Bedriftslederne som Talsmænd for det Lovforslag, han her fører frem. Arbejderne havde han set bort fra. Den højtærede Finansminister kunde have tilføjet, at for Landbrugets Vedkommende er det kun de store Bedriftsledere, han har talt om; den Gruppe af Bedriftsledere, som er Husmænd, har han ogsaa set bort fra. Den højtærede Finansminister ved, at Husmandsorganisationerne er erklærede Modstandere af en Lovgivning af denne Art, men ganske bortset derfra har han sagt, at alle Hovederhverv stod bag det.

Den højtærede Finansminister sagde, at han havde modbevist Paastanden om, at der her kun var Tale om at tage sig af Folk, som havde over 100 000 Kr. Der har overhovedet ikke været fremsat den Paastand, at ingen under 100 000 Kr. fik nogen Fordel heraf, men det, der har været hævdet, og som jeg tror at have paavist fuldkomment, saa det er ganske uimodsigeligt, er, at den aldeles overvejende Fordel ydes dem, der har over 100 000 Kr. Under 100 000